

Advent 2007

I Nazareth havde man ikke noget tempel, men man havde en synagoge, og det svarer nogenlunde til en landsbykirke. Der mødte Jesus op og bad om at få ordet. Og det begynder så godt. Tilhørerne klapper i hænderne, da Jesus har læst de ord fra Esajas bog, der handler om, at fangerne skal få frihed, de blinde få synet igen, og de undertrykte skal blive frie, og der skal udråbes et såkaldt »nådeår« d.v.s. et år med generel gældssanering.

Det er jo gode ord. Men aldrig så snart har Jesus taget udgangspunkt i disse ord fra Esajas bog, før folk begynder at hviske og tiske, om Jesus nu også er den rette til at udlægge disse ord. De kender ham jo – det er Josef tømrers søn. Hvordan skal han kunne sige sine byfæller noget, som de ikke vidste i forvejen? Vi kan næsten se deres ansigtsudtryk lige fra det mildt overbærende til det hånlige foragtende.

Og så går det galt. Folk i Nazareth hører slet ikke Jesus til ende. Det kunne de ellers nok have gjort, inden de fældede deres dom, synes vi. Men nej, de fældede deres dom ud fra deres fordomme. Måske ud fra det billede, folk havde af Jesus, fra han var en lille knægt. Han var stadig i manges bevidsthed drengen, der legede med de andre drenge i landsbyen. De kunne jo huske ham, fra han var en lille purk. Og de havde ikke rigtig forstået, at Jesus nu var den den myndige unge mand, der stod i deres midte. Men det gjorde han altså, og hvis ellers byfællerne i Nazareth havde givet Jesus en chance for at tale til ende, så kunne det være, at de havde fået et andet syn på, hvem han var.

Det er så her, vi står. Vi kan have forskellige fordomme om Jesus fra Nazareth, som kan stå i vejen for, at vi møder Mesteren, som han er. De fordomme, vi bærer rundt på, er selvfølgelig nogle andre fordomme end de fordomme, som folk i Nazareth bar rundt på den gang. Vores fordomme kommer nok mest af, at vi har misforstået, hvad kristendommen går ud på. Måske skyldes vores fordomme, at vi har mødt mennesker, som har repræsenteret kristendommen på en uheldig måde. Måske skyldes vores fordomme, at vi ikke har sat os ordentligt ind i tingene.

Men ønsker vi at forstå ham – og det ønske skal være der, for ellers er der ikke mere at snakke om – så er det nødvendigt, at vi giver ham

lejlighed til at tale ud. Blive færdig med sin tale. Først når vi har hørt budskabet til ende, kan vi fælde en retfærdig dom.

Hvor meget skal vi høre, før vi kan sige, vi kender budskabet? Ja, det er et godt spørgsmål. Vi kan også spørge, hvor længe vi skal høre budskabet, før vi kender os selv. For tingene hænger sammen. At kende Jesus hører sammen med at kende sig selv som menneske. Jesus giver os nye øjne at se med. Han fornyer vores blik for, hvad det er at være menneske. Budskabet bliver aldrig uaktuelt. Og det bliver aldrig udtømt. Vi bliver aldrig færdige med at opdage nye ting, som vi ikke før havde blik for.

Vi tager nu fat på et nyt kirkeår. En ny serie af søndage med hver deres særpræg. Det er vel forskelligt, hvor meget hver enkelt søndag taler til os. Der kan være søndage, hvor vi synes, vi går hjem med meget, og søndage, hvor vi går hjem med lidt. Men vor Herre når ikke at få talt færdig nogen af dagene. Der er altid mere at sige. Sådan skal det blive ved at være. Så derfor skal adventønsket for os være, at vi ikke bliver færdige med at høre på Mesteren, men at vi altid må være rede til at høre nyt eller høre det gamle med nye øren.

Amen.